Xavita i Karibien

Kolla rockan höger om dig! Jag tar snabbt på cyklopet och dyker ner och försöker simma ikapp. Den seglar lugnt iväg med svävande vingrörelser. Hjärtat bultar, inte av upphetsning men av den snabba simningen. Seglare har ju dålig kondition av allt stillasittande.

Paradisön Jamesby i Tobago Keys

Vi står i vattenbrynet på Jamesby, en liten obebodd paradisö i Tobago Keys i Karibien. Palmerna lutar vykortslikt över sandstranden, meterlånga iguaner kilar över stenarna och orädda tärnor häckar i bergsskrevorna. Innanför det hästskoformade revet ligger ett 30-tal båtar till ankars. Gott om plats för flerdubbla antalet som det säkert är under högsäsongen som varar från jul till påsk. Nu i maj är det glest med båtar i alla vikar och marinor. Värmen och fuktigheten börjar bli tryckande och vi är på väg till Grenada för uppläggning och hemresa.

Till ankars innanför Horseshoe Reef i Tobago Keys

Efter resan genom Europas kanaler hösten 2010 lades Xavita upp på ett varv vid Rhônes utlopp i Medelhavet. Juni 2010 kom hon i sjön igen och vi seglade via franska Rivieran, Korsika och Elba till Balearerna. Menorca, Mallorca och Ibiza besöktes med underbar natur och dyra marinor. Man kan faktiskt överallt hitta fina ankarvikar där man ligger gratis. Ibland går det också att ankra strax utanför hamnarna och ta jollen in.

Spanska solkusten och Costa del Blanca avverkades med avbrott för hemflyg och beskådande av den senaste tillökningen i släkten, barnbarnet Anton. Avstickare till den spanska enklaven Ceuta på en udde i Marocko. Vi trodde vi skulle få uppleva arabvärldens mystik, men Ceuta visade sig vara en prydlig spansk stad, till och med prydligare än samhällena på det spanska fastlandet.

Ceuta, spansk koloni på Afrikas nordkust mittemot Gibraltar

Givetvis Gibraltar med klippa, apor och taxfree båtprylar. Det är så engelskt med fish and chips och massor med engelska turister.

Gibraltarklippan

Den arabiska mystikens lockelser ville inte släppa taget så vi seglade över Straiten till Tanger i Marocko. Det blev verkligen annorlunda, ingen gästhamn, fullt överallt. Vi var den enda gästande båten. Vi kilade till slut på nåder in oss framför räddningskryssaren. Den verkade inte ha gjort alltför många utryckningar av skicket att döma. Spännande vandringar i medinan, gamla stan, på trånga vindlande gränder. Fullt med hål-i-väggen affärer och hantverkare, gatuförsäljare och doftande kryddbodar. På fiskebåtsvarvet bredvid byttes stävar och bord med yxa och klubba.

Vackra hus i medinan i Tanger

Följande mål blev Porto Santo strax utanför Madeira. Vågbrytaren var full av målningar. Vi lyckades hitta en fri fläck och klämma in Xavitas logga också. Sven Yrvind låg där med sin gula minibåt och förberedde sin Atlantöverfart. Över en fika berättade en lågmäld Sven om sina planer.

Vår nykomponerade logga förskönar piren i Porto Santo

Sven Yrvind på besök ombord

På Madeira körde vi runt i hyrbil på den fantastiska ön, vandrade i levador och besökte grottor och lyssnade på fadosång. En otrolig ö!

Kanarieöarna blev nästa etappmål med strandhugg på Gran Canaria, Teneriffa och La Gomera. På självaste Gran Canaria hittade vi en billig privat hamn där båten fick ligga medan vi flög hem till barnbarnsdop. Även här körde vi runt på öarna med hyrbil och upplevde torra öknar och frodiga skogar, varma sandstränder och kyliga bergstoppar, överbefolkade semesterbyar och folktomma ödemarker.

Ökenlandskap i det inre av Teneriffa

Vi seglade inte med ARC-en (Atlantic Rally for Cruisers) över Atlanten, utan valde att segla till Kap Verde. Medan Kanaríeöarna är ett stycke Europa ute i Atlanten, så är Kap Verde ett stycke av det svarta Afrika. Fattigt men genuint, vänliga människor och få turister. Här stoppade vi i Palmeira på ön Sal och i Mindelo på Sao Vicente. I den sistnämnda hamnen firade vi jul med Eva och Gunnar på Kahiba, som vi träffade redan i kanalerna och sedan stött ihop med då och då. Nyårsfirandet blev stillsamt för vår del då vi botade en släng av salmonella. Vi fick ett mycket professionellt mottagande och snabb behandling på ett litet privatsjukhus.

Hamnen i Palmeira på ön Sal, Kap Verde

Den med spänning emotsedda Atlantöverfarten tog 17 dagar till Guadeloupe. Stadiga passadvindar från nordostsektorn. Utspirad genua, kutter och revat storsegel gav bra balans på båten så vindrodret klarade styrningen galant. Under andra hälften kom dagliga och nattliga korta regnbyar då vi tog in extra rev på storen och rullade in genuan. Daglig koll och justering av skot och gajar behövdes för att undvika skavning. Fullmånen höll oss sällskap och marelden lyste upp kölvattnet för att inte tala om fantastiska stjärnklara varma nätter. Mycket Sargassogräs i havet gjorde att vi avstod från fiske. Till vår förvåning såg vi inga fartyg på överfarten. En enda segelbåt kom inom synhåll under dessa två och en halv veckor.

Med utspirade segel över Atlanten.

En squall med regn och kraftiga vindbyar närmar sig förifrån

Guadeloupe är en fransk besittning, vilket innebär att det är en välordnad ö med välfyllda supermarkets med tillgång till det mesta. Dock inte samma utbud av båttillbehör och service som i Göteborg. Ön ståtar med regnskog och vackra vattenfall. Efter besök av dotter med familj fortsattes seglandet norrutt till Antigua som är en f.d. engelsk besittning men numera en självständig stat tillsammans med grannön Barbuda. Stor skillnad i standard jämfört med de franska öarna, mycket begränsat utbud i mataffärerna och lite båtservice. Nu gäller det att vara självförsörjande med reservdelar och båttillbehör i fortsättningen. I Antigua ligger megayachterna på rad med röda flygvarningsljus i masttopparna och uniformerade besättningar som putsar och putsar inför kappseglingarna under Antigua Week.

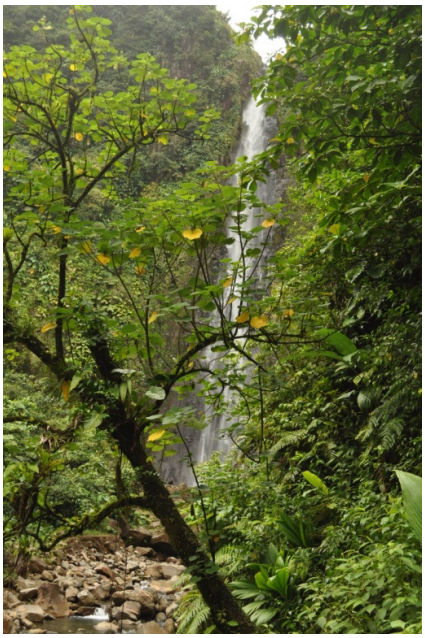

Regnskog och vattenfall på Guadeloupe.

Detta vattenfall siktades av Columbus under sökning efter dricksvatten

Barbuda blir en överraskning då den ligger vid sidan av allfarvägarna och har få besökande båtar, inga marinor, ingen hamn, endast ett litet samhälle inne på land. Ankrar utanför en öde milslång sandstrand. Härligt att slippa grannar och få njuta av stillheten. Gör en guidad tur till ett fågelreservat i mangroven där vi kom mycket nära massor av häckande fregattfåglar.

Härlig tom sandstrand på Barbuda

Den gamla svenskön St. Barth med huvudstaden Gustavia blir nästa stopp på vägen norrut. Tyvärr en plats för jetset som flyger in med små propellerplan tätt över masterna för att landa på den minimala flygplatsen. Dyrt, mycket dyrt! Hamnen reserverad för ett race med gamla J-båtar och repliker. Vackra gammaldags segelyachter som tävlar med influgna besättningar. Vi seglar ut och ankrar vid en liten ö som är rundningsmärke och får en bra utsiktsplats för att följa tävlingarna.

St Barth var svensk under 100 år

Saint Martin är till hälften holländskt och till hälften franskt. Vi ankrar i den stora lagunen bland hundratals yachter. Här umgås vi med de övriga svenska segelbåtarna, Unicorn och Miss Blue från Göteborg, Frideborg från Århus och Pia från Stockholm. Handlar billiga båtprylar och åker runt på den vackra ön. Mycket franska turister och kryssningsfartygen kommer och går. Använder man mobilen måste man vara på vakt så man är uppkopplad till det billiga franska nätet och inte det dyra holländska.

Turistiska St Martin.
Fyra kryssningsfartyg i bakgrunden
har vällt ut sina passagerare

Fortsätter till Brittiska Jungfruöarna, där vi bl.a. besöker de fantastiska stenblocken som kastats ut av en jättehand på stranden av Virgin Gorda och bildar vackra grottor och tunnlar. Efter att ha dykt efter skatten på Robert Louis Stevensons Skattkammarön vänder vi stäven sydvart.

Under de jättelika granitblocken på Virgin Gorda

Vid den här tiden på säsongen, april, har passadvindarna vridit till ost, så vi får två dygns blöt bidevindseglats till St Kitts i frisk vind. Faktiskt den jobbigaste seglingen sen vi lämnade Göteborg med läckage genom ventilatorerna i rufftaket och en laptop som kraschar i durken. Gör korta stopp på Nevis och Les Saintes.

En av resans höjdpunkter blir utflykten på Indian River på Dominica. En roddbåt för oss genom regnskogen i naturreservatet. Förunderliga träd bildar valv över den lilla slingrande floden. I träden tjattrar fåglarna för full hals och blåa krabbor gömmer sig i strandbrynet. Hyr minibuss med trevlig chaufför för en rundtur på ön, besöker de ursprungliga Caribindianerna och badar i vattenfall i regnskogen.

I naturreservatet Indian River på Dominica

Vi återvänder till civilisationen på den franska Martinique, där matförråden kompletteras. Även här blir det hyrbil till intressanta mål som staden St. Pierre, som dränktes av en lavaflod för hundra år sedan. Den ende överlevande var fången i stadens fängelse med tjocka murar. Regnskogen har ersatts av stora bananplantager och mycket jordbruk. Till och med landskapet har en europeisk prägel med böljande kullar.

Fängelsecellen där den ende överlevande satt när staden försvann i ett vulkanutbrott

Värmen börjar bli tryckande och orkansäsongen närmar sig så vi hastar vidare till St Lucia, där vi förvånas över att Rodney Bay, slutmålet för ARC, är så tomt och övergivet off season. På St Vincent blir det givetvis stopp i Wallilabou Bay där Pirates of Caribbean filmerna spelades in. Kulisser och rekvisita har lämnats kvar och bildar museum. Grenadinerna med Bequia, Union Island, Carriacou och så underbara Tobago Keys med sina små paradisöar.

Vackra båtar på Bequia

I början av maj når vi Grenada och seglar ner till sydspetsen där de flesta marinorna och båtvarven finns. Ligger i en ankarvik och förbereder båten för upptagning på land. Vid torrsättningen blir det alltför varmt och fuktigt att bo ombord och dessutom mygg, så vi tar in på ett litet hotell i närheten. Med båten tryggt fastspänd i marken sätter vi oss på flyget hem till Göteborg.

Hog Island, Grenada

Läs mer om vårt äventyr på www.syxavita.se

Johan och Birgitta Prison
s/y Xavita IV